

ดูชาติรู้

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว.. ตั้งใจให้สงบๆ นะ อากาศร้อน.. อากาศร้อน สภาพแวดล้อมร้อน อุณหภูมิสูง หัวใจเราก็ตัดข้องด้วย อาจจะมีร้อนไปด้วย ถ้าอากาศมันร้อน ที่ไหนมันก็ร้อน

ไฟในนรกก็ร้อนกว่านี้ แล้วเราไม่มีทางปฏิเสธ เวลาไฟนรกก็เผา.. เผาจนละลายนะ นี่สภาวะนรกก็มีความทุกข์ยากมาก พอมันละลายจนหมดสภาพแล้วมันก็กลับขึ้นมาเป็นเราอีก แล้วมันก็เผาซ้ำเผาซาก เผาเรื่องของกรรม

แต่ที่ในเมื่อเราอยู่ใน โลกปัจจุบันนี้ เวลาอากาศมันร้อน เวลามันถึงเครียดขึ้นมา เราตั้งสติของเรา.. เราตั้งสติของเรา ถ้าทำใจให้สงบเย็น ได้ สิ่งที่มีมันร้อนขนาดไหนก็รู้ว่ามันร้อน สภาวะแบบนี้เป็นสภาวะแวดล้อมที่เราไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ มันเป็นสภาวะแบบนี้

คน ! คูสิ ในทางตะวันตกเห็นไหม เวลาหน้าหนาวของเขา หิมะตก.. เขาจะมาทางตะวันออก เขาจะมาตอนอบแดดเห็นไหม สภาวะเขาหนีของเขาได้ โลกเขาหนีของเขาได้ ถ้าเขาหนีไปของเขาขนาดไหนนะ มันหนีไป.. หนีไปจากฤดูกาลไซ้ไหม เขาหนีของเขา

แต่เพราะทางโลกเขามีความทุกข์ความร้อน ชีวิตทางโลกเห็นไหม แต่สภาวะทางโลก ผลของวิญญูะนี่มันมีสภาวะแบบนี้ แต่เพราะเราเห็นโทษของมัน เราเกิดเป็นชาวพุทธ พบพระพุทธศาสนา องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงรื้อค้นแสวงหาสิ่งนี้มา สิ่งที่ทำให้ความรุ่มเย็นเป็นสุขในหัวใจได้ เพราะเรามีความเห็นว่า ทำความรุ่มเย็นเป็นสุขของหัวใจเราได้

แต่สภาวะแวดล้อมจากสภาวะสิ่งแวดล้อมนี้เป็นความร้อนอันหนึ่ง สภาวะแวดล้อมความร้อนจากกิเลสของเราก็เป็นความร้อนอีกอันหนึ่ง ความร้อนสองความร้อนมันบวกกัน ทำให้เรามีแต่ความทุกข์ความยากเห็นใหม่ สภาวะสิ่งแวดล้อมข้างนอกเรา หลีกมันไม่ได้หรอก เวลาดูฤดูกาลเห็นใหม่ ทางโลกเขาหลบกัน เขาไปท่องเที่ยวกัน เขาหนีหนาวมาเขาหนีร้อนมา

แม้แต่สัตว์.. นกเวลามันย้ายตามฤดูกาลของมัน เวลาหน้าหนาวมันย้ายถิ่นนะ .. ย้ายถิ่นไปวางไข่ ไปดำรงชีวิตเผ่าพันธุ์ของมัน แล้วมันก็บินกลับ มันก็บินไปเห็นใหม่ เต่าในทะเลเห็นใหม่ มันไปวางไข่ แล้วมัน... นี่ไง สัตว์มันก็รู้ถึงการหลบหลีกของมัน ในธรรมชาติของมัน เขารู้ของเขาอยู่แล้ว นี่ความร้อนของโลก ความร่ำร้อนของวิญญูะ

แต่ความร้อนของกิเลสเราละ กิเลสในหัวใจของเรามันก็ร่ำร้อน ถ้ากิเลสในหัวใจก็ร่ำร้อน เพราะเราเห็นโทษเห็นใหม่ ถ้าเราเห็นโทษของกิเลส เราเห็นโทษของวิญญูะ เราเห็นโทษของการเกิดและการตาย ผลของวิญญูะ.. เป็นผลของกรรม ของกิเลสที่มันมีวิชา มันถึงเวียนตายเวียนเกิดนะ เพราะมันเวียนตายเวียนเกิดด้วยกรรม ด้วยวิชา มันถึงมาพบสภาวะแวดล้อมความร้อนจากข้างนอก

แต่ถ้าความร้อนจากข้างนอก เราเกิดมาแล้วเห็นใหม่ มันสภาวะแวดล้อมจากข้างนอก เราก็เห็นของเรา เราก็เข้าใจของเรา

แต่สภาวะธรรม.. สภาวะธรรมที่เกิดธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เราระลึก เราประพฤติปฏิบัติ เพราะเราเห็นโทษของมัน เราถึงได้เสียสละมา.. เสียสละชีวิต สติริความเป็นมนุษย์ สติริความเป็นอยู่ของโลก สติริความเสมอภาค เราเสียสละความเป็นเสมอภาคมาเป็นภิกษุ มาเป็นผู้เห็นภัยในวิญญูสงสาร ถ้าเรามาเสียสละ สติริทางโลกเขาแล้วนี้ เราจะไม่ไปพุดถึงทางโลกเขา

“ทางโลก” เห็นใหม่ โลก ! โลกเขาแข่งขันกัน โลกเขาแสวงหาเพื่อความ เป็นอยู่ของเขา เพื่อความมั่นคงของเขา แต่ความมั่นคงของเขา ดูดี ดูกระแสนของเศรษฐกิจ กระแสนของโลกเห็นใหม่ มันทำให้โลกทั้งโลก ในเศรษฐกิจ ดู..ประเทศหนึ่งมีปัญหา มันจะชักนำให้ประเทศข้างเคียงมีปัญหาตามกันไปหมดเลย

นี่มันจะหนีอย่างไร มันก็จะหนีสภาวะกรรม กรรมที่มันเป็นสิ่งที่ทำร่วมกัน มา นี่เราเห็นความเร่าร้อนอย่างนั้น ถ้าความเร่าร้อนอย่างนั้น เพราะเป็นความรับผิดชอบของโลกเห็นใหม่ คุณพลังงานที่ไม่มีใช้ เขาก็ต้องจุนเจือกัน ถ้าชาติหนึ่งเขามีปัญหาเขาก็โอบอุ้มกัน โอบอุ้มเพราะอะไร เพราะมันจะดึงทั้งโลกพังไปหมดไง

นี่เราเห็น โลกมันเป็นอย่างนั้น .. เราก็เป็นเหยื่ออันหนึ่งของโลก .. เพราะเราเห็นสภาวะแบบนี้ มันเป็นเรื่องของโลกเขา เราถึงเสียสละมา เสียสละสิทธิความเป็นมนุษย์มาเป็นภิกษุ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

ถ้าภัยในวัฏสงสาร เราอยู่กับปัจจุบันเราไง เข้าขึ้นมาเราก็บิณฑบาตเลี้ยงชีพ ด้วยปลีแข้ง เรามีสติปัญญาของเรา เราก็พยายามที่จะรื้อค้นของเรา ชำระกิเลสของเรา ถ้าเราชำระกิเลสของเราเห็นใหม่ โลกเขาร้อน ครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วนี่ถึงโลกจะร้อนขนาดไหน ท่านก็มีความร่มเย็นเป็นสุขของท่าน.. ท่านมีความร่มเย็นเป็นสุขของท่าน ท่านเป็นหลักชัยของเรา

คุณ เวลาเศรษฐกิจมีปัญหาขึ้นมา หลวงตาท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านยังต้องออกมาช่วยโลก ด้วยความเป็นผู้นำ.. ด้วยความเป็นผู้นำ ทุกคนก็ถามว่า มันจะไปรอดหรือ มันจะเป็นไปได้หรือ ท่านบอกว่า “ถ้ามีความร่วมมือกัน ถ้ามีความสามัคคีกัน สรรพสิ่งใดๆ มันก็ต้องทำได้ทั้งนั้นนะ”

แล้วเรื่องหัวใจของเราละ ถ้าหัวใจของเราเนะ ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราเชื่อมั่นในศรัทธาของเรา เราเชื่อมั่นในความสามารถของเรา ในทางจรรยา ในทางนั้ สมารถภาวนาของเราเนะ คุณ เวลาหน้าร้อนขึ้นมาเนะ มันมีแดดแผดเผามาทั้งนั้น เราก็หาที่หลบหลีกของเรา

ร้อนจากภายนอก ร้อนจากหัวใจ.. ร้อนจากภายนอก เราก็หลบหลีกของเรา ถ้าจิตใจของเราชุ่มชื้นขึ้นมา เรามีหลักมีเกณฑ์ของเราขึ้นมา มันเป็นความร้อนของอุณหภูมิมันเป็นความร้อนของแดด

แต่ถ้าหัวใจเรามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาเนี่ย เรามีความอบอุ่น เรามีความชื่นใจ เราจะหลบหลีกได้ หลบหลีกไปหาที่พอมีร่มเงา เพื่อจะเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เพื่อเอาความสงบของใจ

ถ้ากิเลสมันเร้าร้อน อุณหภูมิมันเร้าร้อน ทุกอย่างมันเร้าร้อนนะ หัวใจมันก็เร้าร้อน แล้วมันก็เศร้าสร้อยหงอยเหงา มันก็คอตกนะ มันมีความทุกข์นะ เวลาที่มีความทุกข์ กิเลสมันเหยียบย่ำเราแล้วนะ เรายังส่งเสริมมันให้กิเลสมันเหยียบย่ำหัวใจเราซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่ถ้ามีสติปัญญา เห็นใหม่ เรามีสติปัญญากันนะ โลกมันร้อน อุณหภูมิมันร้อน แต่เราเกิดมาเป็นผลของวิญญูะ สิ่งนี้มันปฏิเสธไม่ได้ มันเป็นผลของกรรม ถ้าเป็นผลของกรรม ถ้าเราจะหาความร่มเย็นของเรา เราก็ต้องแลกเอา.. แลกเอาด้วยความเพียรของเรา แลกเอาด้วยสติปัญญาของเรา ถ้ามันร้อนเราก็ร้อนด้วย จิตใจเราก็เร้าร้อนด้วย แล้วเราก็มีความทุกข์ความยากด้วย กิเลสมันก็เหยียบย่ำเห็นใหม่ เหยียบย่ำอะไร..

เราก็ว่าธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ แล้วธาตุรู้ของเราละ ธาตุรู้ของเรามันเป็นธาตุอันหนึ่งนะ ธาตุรู้ของเรานี้เราไม่สำนึก ถ้าเราไม่สำนึก ธาตุรู้ของเรานี้ มันไม่เค่นขึ้นมาบนความเร้าร้อนนั้น

ถ้าเรามีธาตุรู้ของเรา ธาตุของเรา ธาตุคืออะไร.. “ธาตุรู้” คือ จิตใจ “ธาตุรู้” คือ พลังงาน ถ้าพลังงานอันนี้เพราะมันมีอำนาจวาสนาใช้ใหม่ เราถึงหลบหลีกโลกมา หลบหลีกสิทธิความเป็นมนุษย์นะ สิทธิความเสมอภาคทางโลกที่เขาดำรงชีวิตกัน เขาแสวงหากัน เขามีสิทธิตามกฎหมายที่คุ้มครองดูแล..

เราเสียสละสิทธินั้นมา.. เราเสียสละสิทธินั้นมานี้ เรามาถือพรหมจรรย์ เราถือพรหมจรรย์นี้เป็นสมมุติสงฆ์ เราบวชมาเป็นพระนี่ เรามีธรรมวินัยคุ้มครอง เรามีธรรมวินัยเป็นศาสดาเรามีธรรมวินัยคุ้มครองเห็นใหม่ นี่สิทธิของเรา นี่เราจะทำแบบโลกเขาไม่ได้ นี่สมณसारูป !

โลกของเขานั้นนะ ฆราวาส.. นี่ธรรมของฆราวาส นิสัยของฆราวาส นี่ถือนิสัยๆ นี้ เพราะเราจะเปลี่ยนนิสัยของเรา นี่สิทธิความเป็นมนุษย์ สิทธิความเสมอภาคนะ เป็นเรื่อง

ของโลก เรื่องของกามราคะ เรื่องของความผูกพัน เรื่องของการส่งเสริมกัน เรื่องผลของวิญญู เรื่องของการพายเรือในอ่าง เรื่องเรือที่ไม่มีหางเสือ ที่มันจะเวียนไปเวียนมาอยู่อย่างนั้น

เวียนไปนะเป็นคราวหนึ่ง เห็นใหม่ เดี่ยวเศรษฐกิจขาขึ้น เดี่ยวเศรษฐกิจขาลง มันก็เป็นวาระของมัน นี่เราเสียดลละสิทธิในสังคมนั้น เราอยู่กับเขา.. เราอยู่กับเขา.. เราแยกจากโลกไม่ได้ เราเกิดมานี้ เป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่เป็นมนุษย์ที่มาบวช ที่สงฆ์ยกเข้ามาเป็นสมมุติสงฆ์ สมมุติสงฆ์คือผู้ที่เป็นเพศนักรบ เพศที่จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

นี่แล้วมนุษย์เขามีธาตุ ๔ .. ธาตุ ๔ เห็นใหม่ เวลาเราบวชขึ้นมาแล้วนะ เรามีธาตุ ๖ .. ธาตุ ๖ เห็นใหม่ นี่ธาตุรู้ ถ้าธาตุรู้ขึ้นมา เรามีสามัญสำนึก.. เรามีสามัญสำนึกว่า เราเห็นภัยในวิญญูสงสาร

ถ้าเห็นภัยในวิญญูสงสาร ถ้ามันสำนึก เห็นภัยในวิญญูสงสาร ทำไมไม่ต่อสู้กับมัน ถ้าเห็นภัยในวิญญูสงสาร คุณ เวลาคนเขาเรือแตก เขาไปกลางทะเล เขาเจอลมสุม เวลาเขาเรือแตก เขายังพยายามรักษาชีวิตของเขา มีเศษไม้ เศษวัสดุสิ่งใดที่มันเกาะดำรงชีวิตได้ เขาจะเกาะดำรงชีพของเขา จะอยู่กี่วันก็แล้วแต่ เขาจะดำรงชีวิตของเขา เพื่อเขามีโอกาสรอดของเขา.. เพราะเขาเห็นภัยเห็นใหม่ เขาถึงไปแสวงหา เขาพยายามจะเอาตัวเขารอด

นี่เราบวชมาเป็นนักรบ เราเห็นภัยในวิญญูสงสาร เรามีอะไรเป็นที่พึ่งล่ะ ถ้ามีธรรมวินัยเห็นใหม่ สิ่งทีเกาะข้อวัตรปฏิบัตินี้เห็นใหม่ “วัตรปฏิบัติ” เป็นทางเครื่องดำเนินที่ให้เราเกาะ จิตใจมันว่าวุ่น จิตใจมันไม่มีหลักมีเกณฑ์ ก็เกาะข้อวัตรปฏิบัตินี้เอาไว้

นี่เขามีธาตุ ๔ เรามีธาตุ ๖ .. ธาตุ ๖ นี่อากาศธาตุ ธาตุรู้ ถ้าธาตุรู้ขึ้นมาเห็นใหม่ พอมีธาตุรู้ขึ้นมา มีสติปัญญา ธาตุรู้คือความรู้สึก.. ถ้าธาตุรู้คือความรู้สึก เรามีสติปัญญา ควบคุมธาตุรู้ของเราเห็นใหม่

ถ้าเราควบคุมธาตุรู้ของเรา เราจะมีสามัญสำนึกนะ ความสำนึกสังเกตได้ใหม่ เวลาเราบวชขึ้นมา เรามีสติปัญญา เรามีความศรัทธาขึ้นมา เราได้เห็นคุณค่าของเพศของเรา

แต่ถ้าจิตใจเราเศร้าหมอง จิตใจเราดกต่ำ จิตใจเราเสื่อมคลาย มันไม่มีอะไรมีค่าเลย สิ่งใดมันก็ไม่มีความ.. สิ่งใดก็ไม่มีความ มันทอดอวลตายอยากเห็นใหม่ ชีวิตมันทอดอวลตายอยากเลยนะ อะไรก็ไม่มีความ ไม่มีคุณค่าสิ่งใดเลย เพราะอะไร เพราะมันไม่รู้จักรู้ของของมัน

“ธาตุรู้” เห็นใหม่ คุณติ เราไปศึกษาขึ้นมา คุณติ น้ำแข็งก็อยู่ที่โรงน้ำแข็งนะ นี่น้ำมันก็อยู่ที่ปั้มนะ ทุกอย่างเขามีที่มา เขามารักษาของเขา แต่หัวใจของเราละ ธาตุรู้ของเราละ ถ้าเรามีธาตุรู้ของเราละ เราจะมีสามัญสำนึกนะ

คุณติ พลังงานในน้ำมัน เขาต้องดูแลความปลอดภัย มันไวไฟ มันจะทำอันตรายให้กับคนอื่น ถ้ามันเกิดระเบิดขึ้นมา มันรั่วไหลขึ้นมา มันจะทำร้ายให้สภาวะแวดล้อมทั้งหมดเลย

หัวใจของเรา ! หัวใจของเราถ้าเรารักษาของเรา เรามีสามัญสำนึกของเรา เราดูแลหัวใจของเรา เหมือนกับพลังงานที่เขาดูแลรักษา เขาต้องมียาม มีผู้ดูแลรักษา เพื่อความปลอดภัย เพื่อพลังงานนั้น ไม่ให้มันเป็นโทษเป็นภัยกับสังคม

หัวใจของเรา ! หัวใจของเรา ! หัวใจของเรา ! มันอยู่กับเรา ธาตุรู้ของเรา นี่เราเอาอะไรดูแลมัน ถ้าเราเอาสติปัญญาดูแลเห็นใหม่ คุณติ เพราะธาตุรู้ของเรา เพราะมันเจอไปด้วยอวิชชา มันเจอไปด้วยสิ่งต่างๆ นะ

ถ้ามันมีสติปัญญาขึ้นมา มันรักษาตัวมันเองขึ้นมา มันมีสามัญสำนึกนะ มันมองโลกนะ.. มองโลกด้วยความสงสารนะ ทำไมโลกเขาอยู่กับโลก ทำไมเขาเหมือนคนอยู่กลางทะเล ทำไมเขาคืนรนอยู่กลางทะเล ทำไมเขาไม่หาที่พัก หาที่เกาะ เราเป็นคนที่ยื่นออกมา.. เราพ้นจากทะเล

เรามีเพศ เราเป็นพระ เราเป็นนักรบ เรามีที่อาศัย เรามีคุณค่า ถ้าเรามีสติปัญญาเห็นใหม่ เรามีคุณค่ากับธาตุรู้ของเราละ ธาตุรู้ของเราละ “ธาตุรู้” คือ จิตวิญญาณ พุทธะนะ

พุทธะ พุทธโธ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้ามีสติปัญญา รักษา ธาตุรู้นี้ใครรักษามัน.. ถ้าเรารักษาธาตุรู้นี้ แล้วมันมีใครบ้างที่ต้องมาจนเจอเรา จะมีใครบ้างต้องมาต้องพึ่งอาศัยเขา

ในเมื่อพลังงานในหัวใจของเรา ธาตุรู้ของเรา มันก็อยู่ในหัวใจของเรา เราก็มีสติปัญญาของเรา เพื่อดูแลเรานะ

ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา สติปัญญามันจะมีคุณค่าขึ้นมาทันทีเลยนะ ถ้าเราเห็นคุณค่าของธาตุรู้ของเรา ถ้าเราเห็นคุณค่า แล้วเราจะรักษาของเรา พลังงานของเขา แร่ธาตุของเขา ที่เขาใช้ทางอุตสาหกรรม ทุกอย่างเขาจะต้องมีนะ จะโรงงานอะไรก็แล้ว วัตถุดิบของเขา เขาจะต้องต่อเนื่อง เพราะว่าอุตสาหกรรมของเขาจะได้ไม่สะดุดเห็นไหม

แต่หัวใจของเราละ เราเป็นพระนะ ความสำคัญของเราละ นี่สิ่งที่เป็นพลังงานของเราละ สิ่งที่เป็นพลังงาน สิ่งที่เราจะใช้สอยเพื่อประโยชน์ ถ้าเพื่อประโยชน์นะ สติมันเกิดจากไหน สมาธิมันเกิดจากอะไร สมบัติของพระมันอยู่ที่ไหน

ถ้าสมบัติของพระมันมีนะ สมบัติของพระเรามี มันมีนะ คุณิ ทางอุตสาหกรรม เขาไม่มีแร่ธาตุ เขาไม่มีวัตถุดิบของเขา เขาก็สั่งซื้อ เขาก็ช่วยเหลือเอื้อจางกัน ไอ้ของเรา นี่จะไปให้ใครเขาเอื้อจางละ เราอยู่กับครูบาอาจารย์นะ ครูบาอาจารย์เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของเรา อย่างไรก็แล้วแต่ครูบาอาจารย์ของเราก็ดูแลเราอยู่ ปัจจัยเครื่องอาศัยไม่ต้องไปเคื้อคร้อน คนเขาจะคอยดูแลเราตลอดเวลา

หน้าที่ของเราเห็นไหม หน้าที่ของเราก็ต้องรักษานะ ครูบาอาจารย์เราก็เหมือนกับเวรเหมือนกับยาม นี่พลังงานของเขา ในคลังน้ำมันของเขา เขาต้องมีเวรมียาม มีผู้ดูแลรักษา ครูบาอาจารย์เราก็รักษาอาวาส อาราม ที่อยู่อาศัย ที่อยู่ของนักรบ ถ้าที่อยู่ของนักรบ ก็ป้องกันสิ่งที่จะมากระทบกระเทือนกับหัวใจของเรา

มันมีหน้าที่ของเราเท่านั้น ที่ทำให้ธาตุรู้ขึ้นมา มันเป็นสิ่งที่มีความรู้สึกขึ้นมา มันเป็นสิ่งที่มีชีวิตขึ้นมา ในพระไตรปิฎก ในตำรับตำรา ในข้อปฏิบัติเห็นไหม เป็นเครื่องอยู่อะไรก็แล้วแต่ แต่มันเป็นอาศัย เป็นสิ่งมาจากภายนอกมันไม่ได้เกิดมาจากความรู้สึกของเรา

แต่ถ้ามันเป็นธาตุรู้ของเรา ถ้ามีสติปัญญาของเราขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาจากเรา พลังงานอันนี้มันมีชีวิตขึ้นมาละ มันมีคุณค่าขึ้นมาทันทีเลย มันมีคุณค่าขึ้นมาละ เวลาจิตใจเรารื่นเริง จิตใจเรามีความสุข เราจะมีคุณค่ามาก ศีล สมาธิ ปัญญา นี้ มีสมบัติของ

เราเราจะถนอมรักษา ถ้าจิตใจเราเสื่อม จิตใจเราไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์นะ มันไม่มีค่าอะไรเลย.. มันไม่มีค่า

คูสิ ครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม เวลาหลวงตาท่านบอก “เวลาท่านปฏิบัติขึ้นมาจนจิตใจของท่าน มรรคญาณนี้มันก้าวเดินแล้วนี่ อยู่กะใครไม่ได้ มันเสียเวลา”

ทุกคนนะมันต้องเป็นภาระรับผิดชอบใช้ไหม เราไปทางไหนมีบุคคลที่ ๒ ไปด้วยกัน อย่างน้อยเราต้องคิดถึงเขา อย่างน้อยเราก็คิดถึงน้ำใจของเขา เราจะทำอะไรนี่ เราก็เป็นห่วงว่าจะกระเทือนเขาไหม ถ้ากระเทือนเขา ทำอะไรไปแล้วนี่มันกระเทือนหัวใจกัน มันก็เป็นสิ่งที่ไม่ดีเห็นไหม

นี่เวลามีคุณค่า.. มีคุณค่าขนาดนั้น มีคุณค่าที่ว่า ถ้าเราจะดูแลบำรุงหัวใจของเรา เราจะดูแลธาตุรู้ของเรา เราจะพัฒนาหัวใจของเราให้เป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญาขึ้นมา นี่จะทำไมมันจะไปกระทบกระเทือนใครไหม ถ้ากระทบกระเทือนใคร เราจะไปของเรคนเดียว เราจะอยู่ดูแลหัวใจของเรา เราจะไม่ให้กระเทือนใคร

นี่ไง นี่สิ่งที่มีคุณค่าขึ้นมาแล้วนะ มันคิดถึงอกเขาอกเรา มันคิดถึงส่วนรวม มันคิดถึงพัฒนาการ คิดถึงทุกๆ อย่างไปหมดเลย เพราะมีสติปัญญา แต่ถ้าไม่มีสติปัญญา เวลามันอับเฉา.. เวลามันอับเฉาเห็นไหม เวลามันมีปัญหาขึ้นมา นี่เราก็คิดทุกชั้นนะ.. แล้วคนอื่นก็ทุกชั้นไปกันเรา

ฉะนั้นหน้าที่ของเรา นี่ธาตุรู้ของเรา ถ้ามีธาตุรู้ของเรา เรายังรักษาใจของเรา “ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน” ให้มันรู้ตัว ให้มันตื่นขึ้นมา ให้มันตื่นบาน แล้วผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมันทำอะไรต่อไป ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน..

พลังงาน คูสิถ้าพลังงานมันเป็นประโยชน์นะ คุณลึกลับน้ำมันสิ คลั่งน้ำมันก็คือคลั่งน้ำมันนะ ปิดตายไว้นั้นนะไม่ต้องใช้ คลั่งน้ำมันมันก็จะเสื่อมสภาพไป มันก็จะหมดอายุของมันไป

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจที่ว่า “ธาตุรู้ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน” เบิกบานแล้วเบิกบานมาทำไมล่ะ คุณดอกไม้สิ เวลามันแรกแย้มขึ้นมา ถ้าไม่ดูแลรักษามัน มันก็เหี่ยวเฉาไปใช้ไหม ดอกไม้ทุกชนิดมันมีอายุขัยของมัน

สติปัญญาของเรา สมาธิของเรามันมีอายุขัยใหม่ เวลาทำขึ้นมาเนะ เวลาสร้างสมาธิขึ้นมา เวลาเป็นสมาธิขึ้นมาเนะชั่วครั้งชั่วคราวนี้ ถ้าไม่รักษาไว้มันก็เสื่อมไป นี่มันมีอะไรที่ข้าง นี่ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมันคงที่ใหม่ คนเกิดมามันก็ตายทุกคนนะ นี่มันจะมีศรัทธาขนาดไหน คนเกิดมาอยู่ชั่วคราวมันก็ตายไป นี่แล้วความดีของเราเนะ เกิดมาแล้วรักษาขึ้นมา มันก็ตายเราไป ตายจากคุณงามความดีไป แต่ใจไม่เคยตาย ธาตุรู้มันไม่เคยตาย !

ความรู้สึก ความนึกคิด ความต่างๆ แรงปรารถนาเนะ มันเกิดดีๆ งามๆ มันก็ตายไป มันก็ตายไป สิ่งนี้มันเวียนตายเวียนเกิด เห็นใหม่ คุณิ สรรพสิ่งนี้ คุณโลกข้างนอก.. คุณโลกข้างนอกคือผลของวิญญะ คุณโลกในหัวใจของเรา คุณจิตมันเกิดๆ ตายๆ อยู่เนะ

ถ้าจิตมันเกิดๆ ตายๆ ..เกิดๆ ตายๆ คือความรู้สึก ความนึกคิด แต่ถ้าธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เรารักษาเหตุของเรา เราดูแลของเรา คุณดูแลหัวใจ คุณดูแลธาตุรู้เนะ ให้มันสดชื่น.. ให้มันสดชื่น ให้มันชื่นบาน

ถ้ามันสดชื่น ชื่นบานนะ โลกจะร้อนขนาดไหนนะ ร้อนก็คือร้อนนะ แต่หัวใจเรา เราที่คุณดูแลของเรา เราหลบหลีกของเรา เรารักษาของเรา ถ้าเรารักษาของเขาได้ ทำหัวใจของเราได้ มันจะทำให้ชื่นบานได้ ถ้าชื่นบานได้ คนก็มีความชื่นบาน

คุณิ ดอกไม้แรกแย้มนี้ โอ้โฮ.. ทุกคนก็ปรารถนานะ ตัดมาใส่แจกันนี้ โอ้..ใส่ผงใส่สิ่งต่างๆ จะให้มันสดชื่นอยู่ตลอดไป มันเป็นไปไม่ได้ไหมละ.. แต่เราก็คปรารถนานะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจเราดีขึ้นมาเนะ หัวใจเรามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา เรารักษาไว้ เราดูแลของเราไว้ ถ้ามันจะเหี่ยวเฉาอย่างไรก็แล้วแต่ มันมาได้ ต้นไม้มันเกิดมาจากอะไรละ ดอกไม้มันเกิดจากต้นไซ้ใหม่ เขารคน้ำที่โคน เขาให้ปุ๋ยดูแลมัน แล้วดอกไม้เนะมันจะไปแบ่งบาน มันจะไปแตกหน่อแตกยอดที่ปลาย

หัวใจของเรามันจะเหี่ยวเฉาขนาดไหน มันจะทุกข์ๆ ยากๆ ขนาดไหน มันเป็นเรื่องคนนะ สิ่งใดก็แล้วแต่ มันมีเจริญแล้วมันก็มีเสื่อม คนเรามาปฏิบัติเนะไม่เจริญรุ่งเรือง แล้วไม่เสื่อม มันจะรู้ได้อย่างไร อะไรเจริญ แล้วอะไรเสื่อม อะไรบ้างที่มันเจริญแล้วไม่เสื่อม

ดูเราเกิดมาดี ทางกายแพทย์นะ เซลล์ในร่างกาย ๗ ปีก็ตายหมด นี่นั่งอยู่นี่คนใหม่ นะ แต่ก็คือคนเก่านี้ เราเกิดมาเป็นอะไรก็แล้วแต่ เดียวนี้ก็เป็นคนเดิมอยู่นั้นแหละ แต่สิ่ง สภาพร่างกายมันเปลี่ยนแปลง มันซ่อมแซมตัวมันอยู่ตลอดเวลาเห็นไหม

แล้วโลกหัวใจของเราละ หัวใจของเรามันเจริญขึ้นมาได้อย่างไรละ มันเจริญ ขึ้นมาเพราะเรามีสติปัญญาใช่ไหม มันจะทุกข์ มันจะยาก.. ทุกข์ยากจริงๆ นะ โลกเขา ทุกข์อยากด้วยผลของวิญญูะ ใ้เราทุกข์ยากเพื่อจะชำระกิเลส นี้อคนนอนผ่อนอาหาร.. ไม่ใช่เรื่องธรรมดา หิวกระหาย.. หิวกระหายขนาดไหนนะ แล้วพอหิวกระหาย มันเป็นการทดสอบใจ.. มันเป็นการทดสอบใจ..

ดอกไม้มันจะขึ้นบานเท่าไร เห็นไหม คุณ เวลาเราเร่งปุ๋ย เราจะใส่ปุ๋ย เราจะดูแล ดอกไม้มันจะผลิ เวลามันผลิ มันแรกแย้ม ถ้าเราเร่ง เราทำไม่ดินะ มันก็เหี่ยวเฉา ดอกเห็น ใหม เวลาดอกมันออก เวลาเกิดลมแรงมันพัดเกสร มันพัดดอกหลุดออกจากขั้วนี้ เราจะ ไม่ได้อะไรเลย

นี่ก็เหมือนกัน นั่งสมาธิ ตั้งสติ อดนอนผ่อนอาหาร เพื่อจะถนอมหล่อแห่งพุทธะ ความรู้สึกเห็น ใหม ที่เกิดมาจากใจ ถ้ามันสะกดบีบหายเกลี้ยงเลย เวลาทำอะไรหลุดมือ ไปเลย อู๊.. ทุกข์ๆ ยากๆ ทำอะไรนี้

นี่ในการปฏิบัติมันมีของมัน ครูบาอาจารย์ท่านผ่านระดับนี้มาหมดละ ความ ล้มลุกคลุกคลานทุกดวงใจมี เว้นไว้แต่ “จิปปากัญญา” แต่มันมีที่ไหนละ ที่ปฏิบัติได้ง่ายง่าย ปฏิบัตินั่งสมาธิแล้วเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย มี !! เรายอมรับว่ามี !!

แต่ความมีอย่างนั้น เพราะเขาสร้างบารมีของเขา เขาทำของเขา เขาสร้างบุญกุศล ของเขามา สร้างมามหาศาล เขาถึงเป็นอย่างนั้นได้

แต่ของเรามันก็ทดสอบ มันก็บอกอยู่ซึ่งๆ หน้าอยู่แล้วว่า เราประพฤติปฏิบัติ ขนาดนี้ เราตั้งใจขนาดนี้ มันยังหลุดไม่หลุดมือ มันยังจับปลัดจับพลูนี้ แล้วเราจะทำไงนี้ มันเป็นอย่างไร.. มันก็เป็นกรรมของเราใช่ไหม มันก็เป็นผลของเรา มันเป็นผลของจิต มัน เป็นพันธุกรรมทางจิต

คูสิ ดอกไม้ พืชพรรณอาหาร เขาคัดพันธุ์ที่ดีขนาดไหน เขาไปใส่ของเขา ใส่ปุ๋ย ให้มันเจริญงอกงาม คัดพันธุ์อย่างดี ทุกอย่างอย่างดี

จิตของเราใครคัด.. พ่อแม่ทุกคนก็อยากคัดลูกที่ดี แล้วเราก็เกิดมาเป็นลูกของพ่อ ของแม่ โดยสายบุญสายกรรม ใครจะคัดล่ะ.. ก็กรรมนะมันพัฒนา กรรมนะมันคัดมา คัด มาทำให้เราเกิดเป็นมนุษย์.. เกิดเป็นมนุษย์แล้วพบพระพุทธศาสนา

ด้วยสติ ด้วยปัญญา คัดพันธุ์ของเรา ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา เราจะถั่นกรองหัวใจ ของเรา เราจะดูแลธาตุรู้ของเรา เราจะพัฒนาของเรา พ่อแม่เลี้ยงเรามา ให้น้ำให้ข้าวมาจน เป็นหนุ่มจนโตขึ้นมา แล้วหัวใจของเรานี้ เราจะเลี้ยงได้ไหม

ครูบาอาจารย์พยายามชี้นำอยู่นี้ พยายามกระตุ้นอยู่นี้ ให้เปิดมา อ้าปากมา ให้ หัวใจมันเปิดมา ให้มันพัฒนาของมัน แล้วหัวใจมันพัฒนา คูสิ เวลาหมอเขาให้ยาคนไข้ นะ มันมีแต่ความเจ็บปวด ผ่าตัดนะ ผ่าแล้วก็ตัดทิ้ง เปลี่ยนอวัยวะ แล้วเย็บเข้าไป ดูแล เห็นไหม

อันนี้ก็เหมือนกัน เวลาฝึกสติ เวลาฝึกเห็นใหม่ เราทำของเราด้วยความตั้งใจของ เรา มันเหมือนกับกรให้ยานี้ “หวานเป็นลม ขมเป็นยา” หวานเป็นเรื่องของโลก มันมีแต่ เรื่องสอพลอ เรื่องการฉ้อฉล แต่ขมเป็นยา.. ขมนะเป็นยา

ยารักษาโรคเห็นใหม่ เราตั้งสติของเรา เราตั้งใจของเรา เราจงใจของเรานี้ ขมเป็น ยา มันจะขมขนาดไหน มันจะเป็นอย่างไร เราก็ต้องสู้ เราจะคัดพันธุ์ของเรา เราจะให้ ปุ๋ยดูแลของเรา ปุ๋ยนี้ สิ่งที่จะไปเจริญในหัวใจ มันเป็นเรื่องของสติ มันเป็นเรื่องของสมาธิ ความสงบของใจ

ใส่ปุ๋ยเข้าไปเห็นใหม่ คูสิ เวลาเขาใส่ปุ๋ยนี้ เวลาเขาใส่ปุ๋ยเข้าไปโดยที่ไม่ดูฤดูกาล ใส่ขนาดไหน ฝนตกทีเดียวมันซัดไปเกลี้ยงเลย ปุ๋ยหามาเกือบตาย ใส่เสร็จต้นไม้ยังไม่ได้ ประโยชน์จากปุ๋ยนั้นเลย ฝนตก.. ฤดูกาลมันเปลี่ยนแปลง มันชะไปหมดเลย

ตั้งสติเกือบตาย ทำความสงบเพื่อที่จะให้มันเข้มแข็ง เวลามันน้อยใจ เวลามันทุกข์ ใจ มันเสื่อมหายไปหมดเลย นี้ ! มันก็เป็นอย่างนี้ เพราะมันเป็นเวรเป็นกรรม เราไม่ดู

ฤดูกาล ฝนมันมาเมื่อไรก็ไม่รู้ เราว่าเราก็รู้ดีแล้ว เราก็จะใส่ปุ๋ยของเรา เวลาฝนทำใหญ่มันมา มันตกมา มันชะไปหมดเลยนะ

เราก็ว่าเราตั้งใจดี เราก็พยายามจะตั้งใจทำของเราดี แล้วทำไมมันเสื่อมหมดล่ะ แล้วทำไมมันทุกข์ยากล่ะ นี่มันมีเหตุผล มีการกระทำของเรา เราก็ตั้งใจของเรา เราตั้งใจของเรา หน้าที่ของเราเราไม่มีอุทธรณ์ฎีกาใดๆ ทั้งสิ้น

ความผิดก็คือความผิด เรามีความปรารถนาถึงมรรคผล เรามีความปรารถนาดี สุขโต ความปรารถนากับสุขโต คือการทำให้มันเป็นที่เดียวกัน ถ้าเดียวกันสุขโต อนาคตมันก็จะสุขโต เราปรารถนาสุขโต อยู่ด้วยความเป็นสุข ความร่มเย็นเป็นสุข

แต่ในปัจจุบันนี้ มันมีเครื่องอะไรสนอง เราปรารถนานะ สุขโตอยู่ข้างหน้า ตอนนี้อนเป็นไฟ.. ร้อนเป็นไฟ !! แล้วจะเอาสุขโตมา ! สุขโตมันอยู่ข้างหน้า ! แต่ถ้าเราปรารถนาสุขโต เราจะต้องสร้างความร่มเย็นให้มันเป็นสุขโตเดียวกัน

ถ้าไม่สุขโตเดียวกัน ข้างหน้ามันจะเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างไร ความสุขโตมันอยู่ที่นี้ ถ้าอยู่ที่นี้ เราตั้งสติของเรา.. เราตั้งสติของเรา จะฝนตกแดดออก จะร้อนเย็นขนาดไหน อันนั้นเป็นฤดูกาล

หัวใจของเรามันมีความแผดเผา ความแผดเผา.. กิเลส ! ไม่มีเหตุไม่มีผล เราต้องการสิ่งนี้ พอสิ่งนี้ เราจะพอใจ हाอย่างนี้มา ๒ เท่า พอได้มากครบสมบูรณ์แล้วกิเลส มันไม่พอใจอีกแล้ว มันจะเอามากกว่านี้ กิเลสมันไม่มีเหตุผล กิเลสมันไม่มีเหตุผลกับใครเลย

เราเข้าใจว่า เราปรารถนา.. ตั้งเป้า แล้วถึงเป้าแล้วมันจะมีความสุข ไม่มี !! พอตั้งเป้า พอบรรลุเป้า มันไปอีกแล้ว สุขโตใหม่.. ไม่สุขโต !!

แต่ถ้าเป็นสติปัญญาของเรา มันพอใจของมัน สิ่งนี้เป็นสิ่งเร้า คุณติ ความอยากที่เป็นมรรค ความอยากที่เป็นมรรค คือความอยากจะทำ ความอยากต้องสร้างสติ ความอยากอย่างนี้ ความอยากเป็นมรรค.. มันบอกว่าเป็นกิเลส เพราะมีความอยาก

มันบอกว่า “ให้นอนเฉยๆ ไม่ต้องทำอะไรเลย” สุกโตไง สุกโตแบบจี้ล้อยน้ำไง ! ให้น้ำมันพาไปนะ จี้มันอยู่กับน้ำนะ มันซัดไปนะ เข้าบ้านใครเขาก็ผลักออก นี่ มันไปถึงบ้านใคร เขาก็ผลักออก สุกโตอย่างนี้ไม่มีใครเอา ! สุกโตแบบจี้ล้อยน้ำนะ !!

แต่สุกโตของเราเห็นใหม่ เห็น้อยยาก ตั้งสติ เราทำของเรา เราจะเห็น้อยยากขนาดไหน นี่ความเห็น้อยยาก ความเพียรนะ นี่กลิ่นของศีล.. หอมทวนลม คนดี.. คนทำคุณงามความดี กลิ่นของศีล.. หอมทวนลม เขารู้กันทั้งนั้นนะ !

เขารู้ว่าคนนี้เป็นคนดี ไม่ใช่จี้ล้อยน้ำ จี้ล้อยน้ำไปที่บ้านใคร ไปหน้าบ้านใครเขาก็จะผลักออก เขาไม่ให้จี้เข้าบ้านเขาหรอก มันเหม็น !

แต่กลิ่นของความดี กลิ่นของศีล กลิ่นของธรรมะนี้ ไม่ต้องลอยไปหรอก เขารับรู้ คนนั้นเป็นคนดี คนนี้เป็นคนดี สิ่งนั้นเป็นคนดีเห็นใหม่ มีเก McKay ขึ้นมา อ้อ.. คนนั้นเป็นคนดีนะ อย่าไปทำเขา เขาเป็นคนดีเห็นใหม่ นี่ไง กลิ่นของศีลมันหอมทวนลม

เวลารักษาศีลเห็นใหม่ ศีลจะป้องกัน ศีลจะคุ้มครองเรา.. คุ้มครองเพราะคุณงามความดี คุ้มครองเพราะเนื้อของศีล คุ้มครองเพราะสุกโตไง คุ้มครองเพราะคุณงามความดีของมันนะ คุณงามความดีของการกระทำนั้นนะ มันคุ้มครองตัวมัน นี่ ธรรมะจะคุ้มครองเรา.. ธรรมะจะคุ้มครองเราเพราะเราทำคุณงามความดี

โลกเขาจะเบียดเบียน โลกเขาจะดิฉินนินทา โลกเขาจะมีความพอใจ นั่นเป็นผลของวิญญะนะ ผลของวิญญะก็เหมือนกับรูปร่างหน้าตาเรานี่ เรามาที่ พ่อแม่คนไหนบ้างไม่อยากจะให้ลูกของเราสมบูรณ์ สมประกอบตามความพอใจ แต่มันเป็นไปสมความปรารถนาใหม่ล่ะ

มันก็เป็นไป..สร้างคุณงามความดีมา เพราะศีลเห็นใหม่ ผู้ที่ไม่ปาณาติปาตา ชีวิตจะยั่งยืน ผู้ที่ไม่โกหกมดเท็จ.. ศีล ๕ ใจ นี่มันส่งผลมาถึงรูปร่างหน้าตานี้ไง มันส่งผลมาในปัจจุบันนี้ไง สิ่งนี้มันมาจากไหนล่ะ มันมาจากการกระทำเห็นใหม่ แล้วใครจะไปตบแต่งมันได้ล่ะ นี่ไง สิ่งที่มีสุกโต มันสุกโตที่เรา

ถ้าสุกโตที่เรา นี่ธาตุรู้ นะ ดูธาตุรู้ ดูแลหัวใจของเรา ถ้าดูธาตุรู้ ดูแลหัวใจของเรา มันจะชุ่มชื้น คำว่า “ชุ่มชื้น” มันจะองอาจ กล้าหาญ มันจะรื่นเริงใจ แต่ถ้ามันเศร้า

สร้อยเหงาหงอยนะ มันมีแต่ที่ถ้อยแล้วถ้าที่ถ้อยนะ เราสละอะไรมา เราสละสิทธิ
ความเป็นมนุษย์กับโลก เพราะเราเห็นว่าสิ่งที่อยู่ในโลกมันเป็นความเร่าร้อน มันเป็นสิ่งที่
แผดเผาเพราะตบะ

ตบะนั้นนี่คือไฟ คือสิ่งต่างๆ มันเผาผลาญมา เราเห็นว่ามีความเร่าร้อน เราหนี
จากความเร่าร้อนมาสู่ความร่มเย็น ถ้าหนีจากความเร่าร้อนมาสู่ความร่มเย็น สิ่งนี้เป็น
สิทธิที่เราจะดูของเรา เราจะดูแลความที่มันจะร่มเย็น มันจะร่มเย็นด้วยอะไรล่ะ

ครูบาอาจารย์ท่านบอกนะ ไฟ ! มันจะดับได้ก็ต่อเมื่อเราชักเชื้อไฟออกจากไฟ ชัก
เชื้อของมัน ถ้ามันไม่มีเชื้อ ไฟมันจะติดอะไร

นี่ก็เหมือนกัน กิเลสค้นหาความทะยานอยากที่มันเป็นเชื้อ แต่ถ้าพูดถึงกิเลสนะ
มันบอกว่า ความอยาก การกระทำนี้มันเป็นกิเลสหมด ถ้ามันเป็นกิเลส.. กิเลสเห็นไหม
ไฟ..เวลาจุดไฟป่า เขาดับไฟ แล้วไฟมันดับ

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อมันคตินรนของมัน เราก็ต้องเข้มแข็ง ความเข้มแข็ง อยาก..
อยากในเหตุในผล อยากในการตั้งสติ อยากอยู่นะ อยากบังคับให้อยู่ในทางจงกรม

ความคิดมันจะไปไหน.. มึงไป ! มึงไปเลย !! ความคิดนะมึงไปเลย !

..แต่.. เราตั้งสติ !!! เดินทางจงกรมอยู่นี้ ภูไม่ไปกับมึง ! แต่ความคิดมึงไปเลย !!
มึงไปซะ !! แล้วเราเดินทางจงกรมบังคับไว้ .. แล้วสู้กัน .. แล้วเดี๋ยวถ้าสติปัญญา มันทันนะ
ไอ้ความคิดที่มันจะไปนะ มันไปไม่ได้เพราะอะไร...

ความคิดเกิดจากอะไร.. เกิดจากธาตุรู้ เกิดจากจิต ถ้าเราควบคุมจิตได้ ความคิดมัน
มาจากไหน ความคิดมันเกิดจากอะไร ในเมื่อเราควบคุมจิตได้ เราควบคุมธาตุรู้ได้นะ ไอ้
ที่มึงจะไปนะ มึงไปซะ ! ภูจะอยู่นี่.. มึงไปเลย !!

ในการกระทำนี้ นี่ความอยากอย่างนี้ ความอยากที่เป็นมรรค ความอยากการ
กระทำ ความอยากการควบคุมตัวเอง ความอยากจะทำความผ่องแผ้วของใจ เรามีความ
อยากของเราละ แล้วไม่ใช่ที่เราจะไป.. เอาการมา มันก็เสร็จจนะสิ ! พอมันคิดจะไป ไป
ตามมัน เห็นไหม

พอมันจะไปไหน.. เชิญตามสบาย ความคิดนะมันจะเพื่อเจ้า เพื่อฝัน เชิญตามสบาย แต่บังคับตัวเราไว้ บังคับจิตเราไว้ รักษาหัวใจของเรา ! รักษาธาตุรู้ของเรา ! ให้อุบัติความคิดมึงจะจินตนาการ อยากไปไหน เชิญตามสบาย

ถ้าเรารักษาธาตุรู้ของเรา ให้อุบัติความคิดนั้นมันจะวิ่งกลับมาหาเราเอง มันจะวิ่งกลับเข้ามาหา แล้วยอมคารวะว่า.. “ยอมแพ้” แล้วมันจะยอมจำนนกับเรา นี่สุดโต !

แต่ถ้าเราคิดแล้ว เราไปกับมันนะ เพราะคิดแล้วนะ นี่ค้นหาความทะยานอยากที่ว่า อยากเป็นมรรค อยากเป็นกิเลสนะ.. มันอยากเป็นกิเลส อยากคิดนะ คิดเสร็จแล้วก็สนองมันนะ นี่ไง อยากอย่างนี้เป็นกิเลสค้นหาความทะยานอยาก อยากทำอะไรก็ไม่มีความพอ

แต่ความอยาก อยากจะพ้นทุกข์ อยากจะควบคุม อยากจะดูแลหัวใจ ความอยากอย่างนี้เป็นมรรค มึงคิดๆ ไป.. ญไม่ไป ! ญจะอยู่กับญนี่ ! ทางจงกรมนี้ เดิน.. ตั้งให้เดินทั้งวัน มึงเดินอยู่นี่ ให้อุบัติความคิดอะไร.. มึงไปเลย !

นี่แล้วมันจะไปไหนได้ อยากอย่างนี้.. เป็นอยากในมรรค อยากอย่างนี้ เป็นอยากในศีลในธรรม อยากควบคุมตัวเอง การกระทำมันต้องมี ไม่ใช่ขี้ลายนั่นนะ แล้วก็ว่าฉันนี่พระอรหันต์นะ โอ้โห.. มีคุณธรรม เรียบร้อย สงบเสงี่ยม

ดอกไม้มีวันเฉาจะ ดอกไม้จะอะไรไม่มีคงที่หรอก นี่เหมือนกัน การกระทำอย่างนั้นมันเป็นเปลือก เป็นมารยาทสังคม เราเอาความจริง เราเอาหัวใจของเรา ปังจัดตั้ง สันติภูมิจิโก รู้จำเพาะเรา ไม่มีใครรู้กับเราหรอก ทุกข์ยากเราก็คือทุกข์นะ

ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จิตเราศึกขึ้นมา สุขหรือทุกข์เรารู้ของเรา แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นมากับเรานี้ เราสามารถอธิบายแจ่มแจ้งกับใครก็ได้ เพราะมันเป็นอย่างนี้จริงๆ

“อริยสัจมีหนึ่งเดียว” ถ้าอธิบายออกมามันขัดแย้งกัน มันต้องมีอันหนึ่งผิด อริยสัจไม่มีสองหรอก.. หนึ่งเท่านั้น !! ถ้าหนึ่งเท่านั้นเห็นไหม..

สิ่งที่อริยสัจ ความจริงนี้ ความจริงคือความจริง ความจริงมันจะพ้นไปไหน ความจริงต้องเข้ากับความจริง ความจริงไปเข้ากับความจริงจอมปลอมไม่มี ความจอมปลอมจะมา

เข้าสู่ความจริงก็ไม่มี ความจริงมันจะเข้าสู่ความจริง เว้นไว้แต่ เราทำจริงหรือเปล่าละ เรา
 เข้าถึงความจริงได้ไหมละ

ถ้าเราเข้าถึงความจริงได้ เรายังรักษา “ธาตุรู้” ของเรา รักษาพลังงานในหัวใจของเรา
 รักษาพลังงานเห็นใหม่ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ของเรา ตอนนี้นั้นรู้ใหม่ มันตื่นใหม่ มันเบิก
 บานใหม่ มันมีแต่ความเศร้าใจใหม่ มันมีแต่ความจำนนใจใหม่ มันมีแต่ความหงอยเหงาน
 ใจใหม่ เตือนมันซิ ! สิ่งนี้พลังงานมันเกิดความเศร้าหมอง มีความผ่องใส มันมาจากอัน
 เดียวกัน

จิตหนึ่งเดี่ยวนี่.. พลิกเป็นเศร้าหมอง พลิกเป็นความทุกข์ มันก็ทุกข์ไป จิตอันเดียว
 นี้.. พลิกเป็นความผ่องใส พลิกเป็นความมองจากลำหยาญ สติเรานะ.. หัดสิ ! พลิกมันสิ !
 เปลี่ยนแปลงมันสิ ! หัวใจนี้พลิกได้ ! เปลี่ยนแปลงได้ ! ทำได้ ! ควบคุมได้ !

แต่เพราะไม่เข้มแข็ง เพราะไม่สู้ เพราะจำนน กิเลสมันเหยียบคอเอา .. แต่ถ้าสู้ ..
 หัวใจของเรา !! ของๆ เราแท้ๆ !! ให้ใครมาบอกละ สติสร้างมา สติควบคุมมา ทำของเรา
 มาเพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง